

BLANKA LIPINSKA

Još 365 dana

Prevela sa poljskog
Marija Rajković

■ Laguna ■

Naslov originala

Blanka Lipińska
KOLEJNE 365 DNI

Copyright © Blanka Lipińska
Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

Rak grlića materice ne boli – MOŽE TE UBITI!
Uradi papa-test kako bi mogla da nastaviš da živiš dalje
i uživaš u seksu!

PRVO POGLAVLJE

Vruć vetar mi je mrsio kosu dok sam jurila duž plaže u svom kabrioletu. Pesma „*Break free*“ Arijane Grande treštala je iz zvučnika, opisivala moju situaciju kao nikada u životu. „*If you want it, take it*“, pevala je, a ja sam klimala glavom na svaku reč i sve više pojačavala muziku.

Danas mi je rođendan, danas sam zvanično starija godinu dana nego juče, danas treba da budem depresivna, ali istina je da se nikada ranije nisam osećala tako živom.

Počinjao je refren kad sam zaustavila auto na semaforu. Bas je udario oko mene i moje divno raspoloženje me je nateralo da zapevam.

– „*This is... the part... when I say I don't want ya... I'm stronger than I've been before...*“, vrištala sam s Arijanom, mašući rukama na sve strane. Mladić koji je autom stao pored mene koketno se osmehnuo i, zabavljen mojim ponašanjem, lupkao je po volanu u ritmu pesme. Osim muzike i neobičnog ponašanja, pažnju mu je verovatno privukao i moj outfit – danas nisam baš bila preterano obučena.

Crni bikini se savršeno slagao uz moj ljubičasti plimut praler, i baš sve je išlo uz njega jer je bio jebeno dobar. Moj lepi i

neobični auto je bio rođendanski poklon. Naravno, znala sam da se moj čovek tu neće zaustaviti, ali sam volela da se tešim time da je ovo možda kraj poklonima.

Počelo je pre mesec dana: svaki dan sam za rođendan dobijala nešto novo. Trideseti rođendan, što znači trideset dana poklona – tako je on gledao na to. Zakolotala sam očima na tu pomisao i krenula kad se upalilo zeleno.

Parkirala sam, zgrabila torbu i krenula prema plaži. Bio je topao dan, sredina leta, a ja sam zaista želela da proverim gde su granice zasićenosti suncem. Pijuckala sam ledeni čaj na slamčicu i hodala zabijajući noge u vrelo pesak.

– Srećan rođendan, matora! – viknuo je moj čovek i kad sam se okrenula ka njemu, gejzir moet rozea mi je eksplodirao u facu.

– Šta to radiš?! – vrisnula sam od smeha pokušavajući da se izvučem iz mlaza. Nažalost, bezuspešno. Kao vatrogasnim crevom, temeljno me je i precizno natopio. Kad se flaša ispraznila, bacio se na mene i oborio me na pesak.

– Srećan rođendan – prošaptao je. – Volim te.

U tom trenutku je njegov jezik polako skliznuo u moja usta i otpočeo sporu gimnastiku. Zastenjala sam, obmotavši ga rukama oko vrata i raširivši noge, dok se on smeštao između njih mrdajući kukovima.

Njegove ruke su zgrabile moje i prikovale ih uz mekanu podlogu. Malo se otrgnuo od mene i pogledao me zabavljenim pogledom.

– Imam nešto za tebe. – Veselo je mrdnuo obrvama i ustao, povlačeći me sa sobom.

– Ovako nešto – promrmljala sam, sarkastično kolutajući očima skrivenim od njega iza tamnih naočara. Ispružio je ruku i skinuo mi ih, a lice mu je postalo ozbiljno.

– Hteo bih... – promucao je, a ja sam ga zabavljeno gledala. Zatim je duboko udahnuo i spustio se na jedno koleno, pružajući mi malu kutiju. – Udaj se za mene – rekao je Načo,

cerekajući mi se svojim belim zubima. – Voleo bih da kažem nešto mudro i romantično, ali zaista bih želeo da to bude nešto što će te ubediti.

Udahnula sam, a on je podigao ruku kako bi me ućutkao.

– Pre nego što kažeš bilo šta, Laura, razmisli o tome. Prosidba nije venčanje, a venčanje nije večno. – Lagano me je bockao kutijicom po stomaku. – Upamti, ja ne želim da te prisiljavam ni na šta, neću ti ništa narediti. Reći ćeš „da“ ako budeš htela.

Ćutao je neko vreme čekajući odgovor, a kad ga nije dobio, odmahnuo je glavom i nastavio: – Ako ne pristaneš, pustiću Ameliju na tebe i ona će te mučiti do smrti.

Gledala sam ga zabrinuto, uplašeno i srećno u isto vreme.

„Da mi je neko za Novu godinu rekao da ću za nekoliko meseci biti tu gde jesam, kucnula bih se po čelu“, pomislila sam i nasmejala se u sebi. A da mi je neko u ovo vreme pre godinu dana, kada me je Masimo kidnapovao, rekao da ću za godinu dana završiti na Tenerifima sa šarenim momkom pred mojim nogama, odsekla bih sebi ruku. E sad ne bih imala ruku... Misao o tome šta se sve desilo pre osam meseci i dalje me je proganjala, ali hvala bogu, tačnije doktoru Mendози, već sam bolje spavala. Ali posle toliko vremena i sa takvim društvom u krevetu, teško da bi moglo da bude drugačije...

DRUGO POGLAVLJE

Kada sam prvi put otvorila oči nakon što sam ih zatvorila u rezidenciji Fernanda Matosa, primetila sam da sam obavijena kilometarskim cevima koje su zarivene u moje telo i da sam okružena desetinama ekrana koji pokazuju moje vitalne znake. Sve je pištalo i šuštalalo. Htela sam da progutam pljuvačku, ali se ispostavilo da imam neku cev u grlu. Plašila sam se da ću povratiti. Ispred očiju mi je bilo zamagljeno i osetila sam da počinjem da paničim. Onda je jedna od mašina strašno zapištala, vrata su se otvorila i u sobu je upao, sav zadihan, Masimo. Seo je pored mene i uhvatio me za ruku.

– Ljubavi – oči su mu se zacaklile. – Hvala bogu!

Lice Crnog je bilo umorno i delovao je upola mršavije od onoga kako sam ga pamtila. Duboko je udahnuo i počeo da me miluje po obrazu, a kada sam ga ugledala, potpuno sam zaboravila na cev koja me guši. Suze su počele da mi teku iz očiju, a on je obrisao svaku, ne pomerajući usne sa mog dlana. Iznenada su u sobu ušle sestre i utišale nepodnošljivu mašinu.

Posle njih su se na vratima pojavili lekari.

– Gospodine Toričeli, zamolio bih vas da izađete. Mi ćemo se pobrinuti za vašu suprugu – rekao je stariji čovek u belom

mantilu, a kada don nije odgovorio, ponovio je naređenje glasnije.

Masimo se uspravio i nadvisio ga, a lice mu je postalo najhladnije moguće, da bi zatim izgovorio kroz stisnute zube:

– Moja žena je otvorila oči prvi put za dve nedelje, i ako mislite da ću otići, grdno se varate – zarežao je na engleskom, a doktor odmahnu rukom.

Nakon što su mi iz grla izvukli cev koja je izgledala kao ona na usisivaču, shvatila sam da bi zapravo bilo bolje da Crni to ne gleda. Ali dobro, već je bilo gotovo. Samo trenutak kasnije su u moju sobu počeli da dolaze razni lekari specijalisti. A onda su bila ispitivanja, beskrajna ispitivanja.

Masimo nije izašao ni na sekund, ni na trenutak mi nije ispustio ruku. Nekoliko puta sam zaželela da nije tu, ali čak ni ja nisam mogla da ga oteram od sebe i da ga ubedim da se pomeri čak ni za centimetar kako bi napravio mesta za lekare. Na kraju su svi nestali, i iako mi je i dalje bilo teško da govorim, htela sam da ga pitam šta se zapravo dogodilo. Pokušavala sam da dođem do daha, šušteći nešto nerazumljivo.

– Ne govori ništa – zastenjao je Crni, ponovo stavljajući moju ruku na svoje divne usne.

– Pre nego što počneš da pitaš i istražuješ... – uzdahnuo je i nervozno zatreptao kao da zadržava suze. – Spasla si me, Laura – zastenjao je, a meni je postalo vruće. – Baš kao što je bilo u mojoj viziji, spasla si me, ljubavi.

Njegov pogled se zadržao na mojoj ruci. Nisam znala šta namerava.

– Ali...

Pokušavao je nešto da kaže, ali ipak nije bio u stanju.

Onda mi je sinulo o čemu bi moglo da se radi.

Drhtavim rukama počela sam da raspetljavam posteljinu. Crni je pokušao da me uhvati za ruke, ali ga je nešto sprečavalo da se bori sa mnom. Na kraju mi je samo pustio zglobove.

– Luka – prošaptala sam, videvši zavoje na svom telu. – Gde je naš sin?

Moj glas se jedva čuo i svaka reč me je bolela.

Htela sam da vrištim, da skočim iz kreveta i vrisnem TO pitanje, kako bih naterala Crnog da mi konačno kaže istinu.

Ustao je, mirno zgrabio ćebe i pokrio moje unakaženo telo. Oči su mu bile mrtve, a u meni je pored straha rastao i očaj kad god bih ga pogledala.

– Mrtav je – ustao je, hvatajući dah, i okrenuo se ka prozoru.

– Metak je pogodio preblizu... Bio je premali... Nije imao šanse – glas mog muža se lomio, a ja nisam imala pojma kako da nazovem ono što osećam. Očaj nije bio dovoljan da opiše trenutno osećanje. Činilo mi se kao da mi je neko upravo iščupao srce. Talasi plača koji su me preplavljivali svake sekunde činili su da se osećam kao da ne mogu da dišem. Zatvorila sam oči, pokušavajući da progutam gorku žuč koja mi se diže u grlu. Moje dete, sreća koja je trebalo da bude deo mene i muškarca kojeg volim. Nestalo je. Odjednom je ceo svet stao.

Masimo je stajao nepomično kao statua sve dok u jednom trenutku nije protrljao oči prstima i okrenuo se prema meni.

– Srećom, ti si živa. – Pokušao je da se nasmeje, ali mu nije uspelo. – Naspavaj se, lekari kažu da treba da se odmaraš. – Pomilovao me je po glavi i obrisao mi mokre obraze. – Imaćemo gomilu dece, obećavam ti.

Kad sam ovo čula, još više sam se rasplakala.

Stajao je pomirljivo, plitko dišući, a ja sam osetila nemoć koja ga je obuzimala. Stisnuo je pesnice i otišao ne pogledavši me. Posle nekog vremena vratio se u društvu lekara.

– Gospođo Laura, daću vam sedativ.

Nisam mogla da govorim, te sam odrečno protresla glavom.

– Da, da, trebalo bi polako da se oporavljate, ali za danas je dosta – uputio je Crnom kritički pogled.

Gurnuo je špric u jednu od infuzija i osetila sam da postajem čudno teška.

– Biću tu. – Masimo je seo kraj kreveta i zgrabio moju ruku. Počela sam da tonem. – Obećavam da ću biti ovde kad se probudiš. – Bio je tu kada sam otvorila oči i svaki put kad bih zaspala i ponovo se budila. Nije se udaljavao ni korak od mene. Čitao mi je, donosio mi je filmove, češljao me i prao mi kosu. Sa užasom sam otkrila da je i ovu poslednju akciju izveo kada sam bila u nesvesti i kad nije dozvoljavao sestrama da mi priđu. Pitala sam se kako je podneo činjenicu da su lekari koji su me operisali muškarci.

Iz onoga što sam saznala iz njegovih lakonskih izjava, pogođena sam u bubreg. Nije bilo moguće spasti ga. Na svu sreću, čovek ima dva, a život sa jednim bubregom nije ništa strašno – pod uslovom da je zdrav. Tokom operacije, moje srce je odlučilo da prestane da saraduje. Ovo me nije posebno iznenadilo. Međutim, iznenadila me je činjenica da su lekari uspeli da to srede. Nešto su očistili, nešto su zašili, nešto su secnuli i očigledno je trebalo da proradi. Doktor koji je obavio operaciju pričao mi je o tome dobrim sat vremena, pokazujući mi crteže i grafikone na ekranu tableta. Nažalost, moj engleski nije bio dovoljno dobar da razumem detalje njegove izjave. Osim toga, u mom stanju duha, bilo mi je potpuno svejedno. Važno je bilo to što je trebalo da napustim bolnicu. I tako sam se osećala sve bolje iz dana u dan, moje telo se brzo oporavljalo... Telo, jer je duša već bila mrtva. Reč „beba“ je izbačena iz našeg rečnika, a ime Luka je odjednom prestalo da postoji.

Čak i pominjanje deteta, ne samo u razgovoru, već na televiziji ili internetu, bilo je dovoljno da se rasplačem.

Razgovarali smo Masimo i ja o svemu, otvorio se preda mnom više nego ikad. Samo nikako nije hteo da pokreće temu o Novoj godini. Ovo me je sve više ljutilo. Dva dana pre nego što je trebalo da napustim bolnicu, nisam izdržala.

Crni je stavio poslužavnik sa hranom ispred mene i zasukao rukave.

– Neću pojesti ni gram – zarežala sam, prekrstivši ruke na jorganu. – Nećeš izbeći razgovor na tu temu. Ne možeš više da

se vadiš na moje zdravlje, osećam se fenomenalno – razmetljivo sam zakolutala očima. – Masimo, jebote, imam pravo da znam šta se desilo u vili Fernanda Matosa!

Don je spustio kašiku na tanjir, duboko udahnuo i, razdražen, ustao.

– Zašto si tako tvrdoglava? – Pogledao me je ljutito. – Isuse, Laura. – Pokrio je lice rukama i povukao se malo unazad. – U redu. Do kog trenutka se sećaš? – U glasu mu se osećala rezignacija.

Kopala sam po skrovištima svojih sećanja i srce mi se steglo kad mi je Načo pao na pamet.

Glasno sam progutala pljuvačku i polako ispustila vazduh iz pluća.

– Sećam se kako me je tukao onaj kućkin sin Flavio.

Masimova vilica je počela ritmično da se steže.

– Onda si se ti pojavio.

Zatvorila sam oči, misleći da će mi to pomoći da povratim sećanja.

– Onda je nastala gužva i svi su otišli, ostavivši nas same.

Ukočila sam se, nesigurna u to šta se dalje dogodilo.

– Prilazila sam ti... Sećam se da me je mnogo bolela glava...

Posle toga ništa.

Slegnula sam ramenima izvinjavajući se i pogledala sam ga.

Videla sam da ključa iznutra. Cela situacija i prisećanje su verovatno izazivali da se oseća izuzetno krivim, sa čim nikako nije mogao da se nosi. Koraćao je po sobi, stiskajući pesnice, a grudi su mu se podizale i spuštale pomahnitalim tempom.

– Flavio, ovaj... Pucao je u Fernanda, a kasnije je pucao u Marsela.

Na zvuk ovih reči osetila sam da me nešto guši.

– Promašio je – dodao je, a ja sam zastenjala od olakšanja, a kad mi je Masimo uputio iznenađen pogled, pretvarala sam se da me je nešto zabolelo u grudima. Stavila sam ruku na prsa i dala mu znak da nastavi.

– Taj ćelavi gad ga je upucao. Bar se tako činilo kad je ovaj pao iza stola, poplavivši sve krvlju. Tada ti je postalo još gore.

Ponovo se zaustavio, a njegovi stisnuti prsti su pobeleli.

– Hteo sam da te zadržim i onda je ponovo pucao.

Oči su mi postale ogromne i zaglavljani dah u grlu mi nije dozvoljavao da izgovorim ni reč. Sigurno sam izgledala užasno jer mi je Crni prišao i, milujući me po glavi, proveravao indikatore na monitorima. Bila sam u šoku. Kako je Načo mogao da puca u mene?! Nisam mogla da shvatim.

– I zato nisam hteo da pričam sa tobom o tome – zarežao je Crni kada je jedna od mašina zapištala. Posle nekog trenutka, u sobu je utrčala medicinska sestra, a za njom i lekari. Oko mene je nastao metež, ali trenutak kasnije još jedna injekcija u kanilu koja je bila umetnuta u moj zglob uspela je da reši stvar. Ovog puta ipak nisam zaspala, ali sam se smirila.

Osećala sam se kao biljka. Kao da sve vidim i razumem, ali sam se osećala neobično blaženo. Ja sam lotosov cvet na površini jezera – palo mi je na pamet ovo poređenje dok sam ležala u krevetu, ravnodušno posmatrajući Masima kako objašnjava doktoru šta se dogodilo, dok doktor maše rukama ispred njega. „Eh, doktorčiču, kad bi znao ko je moj muž, nikad mu ne bi prišao tako blizu“, pomislila sam nežno se smeškajući. Muškarci su razgovarali, sve dok Crni konačno nije odustao i klimnuo glavom, pognuvši je nakon toga. Posle nekog vremena ponovo smo bili sami.

– I šta je sledeće? – upitala sam, malo gutajući reči iako sam bila sigurna da govorim sasvim normalno.

Razmišljao je trenutak, gledajući me pažljivo, a kad sam mu uputila pomalo drogirani osmeh, i on je protresao glavom.

– Nažalost, Flavio se osvestio i pucao u tebe.

„Flavio“, ponovila sam za njim u sebi, a na licu mi se pojavila neobuzdana radost. Don je verovatno mislio da je to zbog dejstva lekova, i onda je nastavio.

– Marselo ga je upucao, tačnije masakrirao, jer je u njega spakovao čitavu kolekciju metaka. – Crni je podrugljivo frknuo

i odmahnuo glavom. – U to vreme sam se već bavio tobom. Domeniko je potrčao po pomoć, jer je nažalost soba bila zvučno izolovana, pa niko ništa nije čuo. Matos je doneo komplet prve pomoći. Kasnije je stigla i hitna pomoć. Izgubila si mnogo krvi. – Ponovo je ustao. – To je sve.

– I sada? Šta će sad biti? – upitala sam skupivši oči kako bih izoštrila vid.

– Idemo kući. – Na njegovom licu pojavio se prvi iskren osmeh tog dana.

– Pitam za Špance, za vaše interese – promrmljala sam ležeći na leđima.

Masimo me je sumnjičavo pogledao, a ja sam pripremala dobar izgovor za svoje pitanje. Pošto dugo nije odgovarao, pogledala sam ga.

– Jesam li bezbedna ili će me neko opet kidnapovati? – izgovorila sam razdraženo.

– Recimo da sam se dogovorio sa Marselom. Cela ova kuća, baš kao i naša, puna je elektronike, ima kamera i sistema za snimanje. – Zatvorio je oči i spustio glavu. – Gledao sam snimak i čuo šta je Flavio rekao. Znam da je porodica Matos umešana. Fernando nije imao pojma o Flaviovim pravim namerama. Marselo je napravio ogromnu grešku što te je kidnapovao. – Oči Crnog planule su od gneva. – Ali znam da ti je spasao život i da se brinuo o tebi. – Počeo je da se trese i režanje mu se otelo iz grla. – Ne mogu da podnesem pomisao da... – zastao je, a ja sam zurila u njega, pomalo ukočeno. – Nikad neće biti mira! – Ustao je sa stolice i udario njome o zid. – Zbog ovog čoveka mi je umro sin, a žena mi je umalo izgubila život. – Plitko je disao. – Kad sam gledao snimak tog kućkinog sina kako te muči, kunem se da bih ga ubio još milion puta da mogu!

Masimo je pao na kolena nasred sobe.

– Ne mogu podneti pomisao da te nisam zaštitio, da sam dozvolio da te taj ćelavi kućkin sin otme i dovede do mesta gde te se dočepao onaj degenerik.

– On nije znao – prošaputala sam kroz suze. – Načo nije imao pojma zašto sam kidnapovana.

Masimo je mrsko pogledao u moje usne.

– Braniš ga? – Skočio je, napravio tri koraka i našao se pored mene. – Braniš ga posle svega kroz šta si prošla zbog njega.

Lebdeo je iznad mene, teško dišući, a zbog raširenih zenica oči su mu bile potpuno crne.

Gledala sam ga i sa iznenađenjem otkrila da ništa ne osećam. Nisam bila ni ljuta, ni uznemirena, niti mi je pozlilo. Čudno. Lekovi koje sam dobila potpuno su me otupeli što se tiče emocija, a jedini pokazatelj toga što osećam bile su suze što su mi tekle niz obraze

– Samo ne želim da imaš neprijatelje, jer se to odražava na mene – rekla sam i odmah se pokajala zbog izgovorenih reči. Ova izjava je bila – ne bukvalno, ali ipak – istinita optužba. Nenamerno sam sugerisala da je on odgovoran za moje stanje.

Crni je uzdahnuo i zamislio se, a njegova usna koju je grizao bukvalno je molila za milost. Ustao je i polako krenuo prema vratima.

– Ja ću se pobrinuti za tvoj otpust – šapnuo je i tiho izašao iz sobe.

Htela sam da ga pozovem i zamolim da ostane, da se izvinim i objasnim da nisam mislila ništa loše, ali reči su mi se zaglavile u grlu. Kada su se vrata zatvorila, ležala sam gledajući neko vreme u njih i na kraju zaspala.

Probudila me je bešika. Nedavno sam počela da cenim taj osećaj i činjenicu što mogu sama u toalet. Zapravo sam uživala u svakoj poseti tamo. Konačno su mi skinuli kateter, a doktor je rekao da treba da počnem da hodam, tako da sam poslednja dva-tri dana išla u kratke šetnje. Sa integrisanim postoljem za infuziju.

Trebalo mi je vremena da odem do toaleta, jer suočavanje sa postoljem nije najlakše i zahteva mnogo posla i spretnosti. Pogotovo što sam morala sama da se snalazim, jer nakon

buđenja sam bila iznenađena kada sam otkrila da je Masimo nestao iz sobe. Već prvog dana mog boravka u bolnici, razvukao je drugi krevet i spavao odmah pored mene – kao u letnjim kampovima. Novac čini čuda. Da je ovde hteo da ima starinski nameštaj i fontanu, i to bi mu uspelo da sredi. Posteljina mu je bila netaknuta, što je značilo da je te noći imao važnije stvari od toga da me drži na oku.

Nisam bila pospana jer sam spavala ceo dan, te sam odlučila da se upustim u avanturu i da izađem sama u hodnik.

Prešavši prag, uhvatila sam se za zid i u istom trenutku mi je bilo zabavno kada sam videla kako su dvojica visokih telohranitelja skočila čim su me ugledala. Mahnula sam im u znak da sednu, i vukući za sobom postolje za infuziju, krenula sam niz hodnik. Nažalost, obojica su me pratila.

Kada sam shvatila koliko idiotski izgledamo, morala sam da se nasmejem. Ja, u svetlom bademantilu i ružičastim emu čizmama na nogama, neuredne plave kose, naslonjena na metalnu vešalicu, a odmah iza mene koračaju dvojica gorila u crnim odelima sa sjajnom začesljanom kosom. Nažalost, brzina koju sam postizala nije bila zapanjujuća, tako da je naša povorka delovala veoma dostojanstveno.

Morala sam da sednem na neki trenutak jer moj organizam još uvek nije bio spreman za duge pohode. Moji saputnici su stali na nekoliko metara od mene. Razgledali su oko sebe tražeći „pretnju“, ali ništa nisu našli, te su se udubili u razgovor.

Bila je noć, tako da je na bolničkom hodniku bilo tiho. Prišla mi je medicinska sestra i pitala da li je sve u redu. Smirila sam je rekavši da se samo odmaram, te je otišla.

Konačno sam ustala i već je trebalo da se vratim u sobu, kad sam odjednom ugledala poznatu siluetu na kraju hodnika. Stala je pored velikog staklenog prozora.

– Nemoguće – prošaptala sam i, držeći se za postolje, krenula sam ka ženi. – Amelija?

Devojka se okrenula prema meni, a na licu joj se pojavio slab osmeh.

– Šta ti radiš ovde? – upitala sam iznenađena njenim pristupom.

– Čekam – odgovorila je, klimnuvši prema nečemu iza stakla.

Pogledala sam na levu stranu i videla sobu u kojoj leže bebe u inkubatorima. Bile su male, neke ne veće od kutije šećera. Izgledale su kao lutke kojima su pričvršćene cevi i kablovi. Ovaj prizor je učinio da mi pozli. „Luka“, pomislila sam, on je bio tako sićušan. Suze su mi navrle na oči i knedla mi je zastala u grlu. Zatvorila sam oči, i pre nego što sam ih otvorila, okrenula sam glavu ka devojci. Pogledala sam je još jednom, ovog puta pažljivije. Stajala je u bademantilu, što znači da je bila pacijent.

– Pablo je rođen prerano – rekla je, brišući nos rukavom. Na njenim obrazima su bili tragovi suza.

– Kada sam saznala šta se desilo mom tati i... – prelomio joj se glas, a ja sam znala šta je htela da mi kaže. Ispružila sam ruku i zagrlila je, i ne znam da li sam više htela da ohrabrim nju ili sebe. Onda su se moji telohranitelji, koji su stajali u blizini, povukli nekoliko koraka unazad, dajući nam malo privatnosti. Amelija je spustila glavu na moje rame. Jecala je. Nisam imala pojma šta zna; verovatno ju je brat poštedeo nepotrebnih detalja.

– Žao mi je zbog tvog muža – te reči su mi jedva izašle iz grla. Zapravo mi uopšte nije bilo žao, bilo mi je drago što ga je Načo upucao.

– On zapravo nije bio moj muž – prošaputala je. – Ali sam tako govorila za njega. Htela sam da bude tako.

Šmrcnula je i uspravila se.

– A kako se ti osećaš? – Njene zabrinute oči pogledale su moj stomak.

– Laura! – Režanje iza moje glave nije slutilo ništa dobro.

Okrenula sam se i ugledala ljutitog Masima kako dugim koracima ide hodnikom.

– Moram da idem, naći ću te – šapnula sam. Okrenula sam se i krenula ka mužu.

– Šta to radiš? – upitao je razdraženo i poseo me u kolica koja su stajala uza zid. Zatim je kroz stisnute zube na italijanskom izgrdio dva bauka i polako pogurao kolica prema mojoj sobi.

Ušli smo unutra – zapravo sam ušla, a on me je smestio u krevet i umotao me u ćebe. Naravno, on ne bi bio on da nije čitavim putem držao govor o mojoj neodgovornosti i nepromišljenom ponašanju.

– Ko je bila ta devojka? – upitao je, okačivši sako na naslon stolice.

– Majka jedne od prevremeno rođenih beba – šapnula sam, okrećući glavu od njega. – Ne zna se da li će njena beba preživeti – prelomio mi se glas. Znala sam da se Crni neće nervirati kada se priča o bebama.

– Ne razumem zašto si uopšte otišla na to odeljenje – rekao je prekorno. Nastala je neprijatna tišina i čuli su se samo duboki udisaji mog muža.

– Trebalo bi da se odmoriš – rekao je, menjajući temu. – Sutra idemo kući.

Bila je to teška noć. Stalno sam se budila iz snova u kojima su se pojavljivali deca, inkubatori i trudnice. Nadala sam se da ću kod kuće moći da skrenem pažnju sa svih tih misli koje su me mučile. Jedva sam čekala jutro da me Masimo ostavi samu i ode da kinji lekarski konzilijum koji se okupio u vezi s mojim otpustom. Doktori nisu bili previše zadovoljni što me muž vodi iz bolnice. Po njihovom mišljenju, lečenje nije bilo gotovo. Pristali su na to samo pod uslovom da se poštuje moj dalji tretman i da se strogo pridržavamo njihovih mera. Don je baš zbog toga doveo lekare sa Sicilije na Tenerife, i svi su seli da razgovaraju.

Odlučila sam da iskoristim ovu priliku da vidim Ameliju. Obukla sam trenerku koju sam pripremila i obula sam patike. Pažljivo sam izašla iz sobe. Bila sam iznenađena i laknulo mi

je kada sam otkrila da napolju nema nikog. Najpre sam se prestravila. Bila sam ubeđena da će mi neko napasti telohranitelje i za tren doći po mene, ali onda sam se setila da više nisam u opasnosti. Krenula sam niz hodnik.

– Tražim svoju sestru – rekla sam dok sam stajala na recepciji odeljenja za novorođenčad. Starija medicinska sestra koja je sedela na stolici izgovorila je nekoliko reči na španskom, zakolutila očima i nestala.

Posle nekog vremena na njeno mesto je došla mlada, nasmejana devojka.

– Kako vam mogu pomoći? – upitala je na engleskom.

– Tražim svoju sestru Ameliju Matos. Ona je na vašem odeljenju, porodila se pre vremena.

Žena je pogledala u monitor, nakon čega mi je dala broj sobe i pokazala mi smer.

Stala sam ispred vrata i ukočila se; podigla sam ruku kako bih pokucala. „Šta ja to, dođavola, radim?“, pomislila sam. „Idem u sobu kod sestre plaćenog ubice koji me je kidnapovao, i još želim da je pitam kako se oseća nakon smrti lika koji me je mučio i hteo da me ubije. Bilo je tako nadrealno da čak ni sama nisam mogla da poverujem u to šta sam htela da uradim.

– Laura? – začula sam iza sebe. Okrenula sam se. Pored mene je stala Amelija sa flašicom vode ispod ruke.

– Došla sam da vidim kako si – rekla sam, duboko udahnuvši.

Otvorila je vrata, uhvatila me za ruku i uvukla unutra. Soba je bila još veća od moje i imala je nešto poput dnevne i dodatne spavaće sobe. Miris ljiljana je bio svuda, a u prostoriji ih je verovatno bilo nekoliko stotina.

– Brat mi svaki dan donosi svež buket – uzdahnula je dok je sedela, a ja kao da sam se paralisala. Uspaničena, počela sam da se osvrćem i povlačim prema izlazu.

– Ne brini, otišao je, neće danas više dolaziti – pogledala me je kao da mi je pročitala misli. – Sve mi je ispričao.

– A šta tačno? – upitala sam sedajući pored nje u fotelju.

Pognula je glavu i počela da čačka po noktima. Ona je izgledala kao ljudska senka – nije ostalo ni traga od one lepe devojkice.

– Znam da niste bili par i da je otac naredio da te kidnapuje, a Marcelo je trebalo da ti obezbedi udoban smeštaj i da se brine o tebi – okrenula se ka meni. – Laura, nisam glupa. Znam čime se bavio Fernando Matos i u kakvoj sam porodici rođena – uzdahnula je. – Ali da je Flavio bio umešan u sve to – njen glas se slomio kad je pogledala na moj stomak. – Kako je tvoje... – zastala je, videvši kako nežno odmahujem glavom i kako mi naviru suze.

Zatvorila je oči, a nakon nekoliko sekundi su joj prve suze pale na obraze. – Izvini – prošaputala je. – Izgubila si dete zbog moje porodice.

– Amelija, nije to zbog tebe. Ne izvinjavaj mi se – rekla sam najubedljivijim glasom koji sam mogla da izvučem u tom trenutku. – Za ovo možemo da zahvalimo muškarcima sa kojima živimo. Ti svom što se Pablo bori za život, a ja svom što sam se uopšte našla na ostrvu – to je bio prvi put da sam to izgovorila naglas, a na zvuk ovih reči zbolelo me je u grudima. Prvi put sam direktno artikulisala svoju tugu Masimu. Nisam baš bila potpuno iskrena prema Ameliji, jer jedina osoba koja je bila odgovorna za ceo ovaj incident bio je Flavio... Ali nisam želela da je još više deprimiram.

– Kako ti je sin? – upitala sam pokušavajući da oteram plač.

Iako sam malome i njegovoj majci želela sve najbolje, te reči mi nisu lako izlazile iz usta.

– Bolje, valjda. – Nasmejala se. – Kao što vidiš, moj brat se pobrinuo za sve. – Pokazala je rukom prema sobi.

– Podmitio je ili terorisao doktore tako da me gledaju kao kraljicu. Pablo ima najbolju negu i svakim danom je sve jači.

Razgovarale smo još nekoliko minuta dok nisam shvatila da me čeka nevolja ako me Crni ne nađe u sobi.

– Amelija, moram da idem. Danas se vraćam na Siciliju.

Ustala sam uz tiho stenjanje, naslonjena na stolicu.

-
- Laura, čekaj. Ima još nešto... – Pogledala sam je upitno.
– Marcelo... Želela bih da popričamo o mom bratu.

Kad sam to čula, oči su mi se raširile i ona je počela sa blagim stidom.

– Ne želim da ga mrziš, pogotovo što izgleda da on tebe...

– Nemam ništa protiv njega – prekinula sam je, plašeći se toga šta želi da kaže. – Ozbiljno, pozdravi ga. Moram da idem – rekla sam i skoro istrčala iz sobe, poljubivši je i nežno je grleći.

Izašla sam na hodnik i naslonila se na zid, hvatajući dah. Osećala sam malu mučninu i peklo me je u grudima, ali – što je bilo čudno – nisam mogla da čujem svoje srce. To strašno lupanje u glavi koje je pratilo skoro svaki napad panike. Na trenutak sam želela da se vratim Ameliji i da je zamolim da dovrši, ali sam se dozvala pameti i otišla prema svojoj sobi.

TREĆE POGLAVLJE

– O, jebem ti – vrisnula je Olga kad je utrčala u moju spavaću sobu i videla da sam još uvek zatrpana čaršavima. – Koliko još da te čekam, kučko.

Htela je da me zagri, ali se na pola puta setila da sam bila ras-trgnuta na sve strane i odustala je. Kleknula je na krevetu i suze su joj navrle na oči, što je posle nekog vremena eksplodiralo.

– Bila sam tako uplašena, Lari – urlala je, a meni je toliko bilo žao. – Kad su te kidnapovali, htela sam... Nisam znala... – rekla je, gušeći se u histeriji.

Uhvatila sam je za ruku i počela nežno da je milujem, ali ona je, glave pritisnute pod moj vrat, urlala kao malo dete.

– Ja sada treba da tešim tebe, a ne ti mene. – Obrisala je nos i pogledala me. – Tako si mršava – zastenjala je. – Da li si dobro?

– Ako se ne računaju bolovi posle operacija, činjenica da nisam ovde bila skoro mesec dana i da sam izgubila bebu, savršeno – uzdahnula sam. Mora da je čula sarkazam u mom glasu, jer je učutala i spustila glavu. Trenutak je o nečemu intenzivno razmišljala dok konačno nije duboko udahнула.

– Masimo nije ništa rekao tvojim roditeljima.

Napravila je grimasu.

– Tvoja majka ludi, a on je laže. Prvo, kada su hteli da se pozdrave sa tobom na dan njihovog odlaska, rekao mi je da im kažem... Zamisli, rekao mi je da razgovaram s njima i izmislim nešto – vrisnula je. – Rekla sam da ti je Masimo pripremio izlet iznenađenja i dogovorio kidnapovanje. – Zabavljeno je podigla obrve. – Groteskno, a? Da te je kidnapovao u Dominikansku Republiku kao božićni poklon. Znaš, daleko je i prijem je loš. Već tri nedelje govorim tvojoj majci istu laž. Svaki put kada je pozvala. Ponekad nije verovala, pa sam joj pisala na *Fejsbuku* – naravno, kao da si to ti. – Olga je slegnula ramenima. – Ali nažalost, Klara nije glupa.

Spustila se pored mene i pokrila lice dlanovima.

– Znaš li kroz šta sam prošla? Svaka laž je rađala drugu, svaka nova priča je sve manje pila vodu.

– Na čemu se sve to zaustavilo? – upitala sam najmirnije što sam mogla.

– Na tome da imate posla na Tenerifima, a telefon ti je upao u okean.

Okrenula sam glavu i pogledala je. „Za šta li ću tek morati da lažem“, pomislila sam.

– Daj mi tvoj telefon. Masimo mi nije vratio moj.

– Bio je kod mene – izvukla je telefon iz fioke pored kreveta. – Kad su te kidnapovali, našla sam ga u hodniku hotela.

Ustala je i kleknula tik do mene.

– Znaš šta, Lari, ostaviću te samu.

Klimnula sam glavom i uzela telefon. Gledala sam naziv „mama“ u listi kontakata. Nisam znala da li da joj kažem istinu ili da lažem. A ako odlučim da lažem, šta da joj kažem? Posle izvesnog vremena sam osvestila da bi u ovom slučaju iskrenost bila okrutnost. Pogotovo sada kada se sve sredilo i ona skoro da voli mog muža. Duboko sam udahnula i okrenula broj. Prislonila sam telefon do uva.

– Laura! – Piskavi vrisak moje majke razlupao mi je lobanju. – Zašto se nisi odazivala toliko dugo? Znaš li ti kroz šta sam prolazila? Otac je bio zabrinut...

– Dobro sam – zakolutila sam očima i osetila suze ispod očnih kapaka. – Danas sam se vratila, nisam imala telefon, upao je u okean.

– Ništa od toga ne razumem. Šta se dešava, dete?

Znala sam da će me prozreti. Takođe sam znala da je ovaj razgovor morao da se obavi.

– Kada smo bili na Kanarskim ostrvima, imala sam nesreću...

Uzdahnula sam i na telefonu je zavladao tišina.

– Auto koji sam vozila je udario drugi automobil i... – glas mi je zapeo u grlu i slani potoci su mi potekli niz obraze.

– I... – opet sam pokušala da se odazovem, ali nisam uspela. Briznula sam u plač. – Izgubila sam bebu, mama.

Na drugoj strani je vladala zastrašujuća tišina. Ali osetila sam da i ona plače.

– Dušo moja – prošaputala je, a ja sam znala da ništa više nije mogla da kaže.

– Mama, ja...

Nijedna od nas nije mogla da progovori, te smo ćutale i plakale zajedno. I iako nas je delilo mnogo hiljada kilometara, znala sam da je uz mene.

– Doći ću – rekla je posle nekoliko minuta. – Ja ću se pobrinuti za tebe, dete.

– Mama, nema smisla, moram... moramo zajedno nas dvoje da prođemo kroz ovo. Masimu sam sada potrebniya nego ikad. I on meni. Ja ću doći čim mi bude bolje.

Dugo mi je trebalo da je ubedim da sam ipak odrasla i da imam muža sa kojim moram da preživim ovaj težak period. Posle nekoliko minuta je konačno popustila.

S jedne strane, razgovor sa njom je bio kao katarza, ali s druge strane me je iscrpeo do te mere da sam zaspala. Probudila me je buka odozdo. Videvši sjaj plamena iz ognjišta, ustala sam i krenula ka stepenicama. Kada sam sišla, ugledala sam Crnog kako dodaje drva u kamin. Čvrsto sam se uhvatila za ogradu i polako krenula prema njemu. Na sebi je imao pantalone od

odela i raskopčanu crnu košulju. Pogledao me je kad sam stala na poslednjem stepeniku.

– Zašto si ustala? – promućao je i pao na kauč rasejano zagledan u vatru. – Ne smeš da se pomeraš, vrati se u krevet.

– Besmisleno je bez tebe – rekla sam, sedajući pored njega.

– Ne mogu da spavam sa tobom.

Zgrabio je skoro praznu flašu i sipao ćilibarsku tečnost u čašu.

– Mogao bih slučajno nešto da ti uradim, a svašta ti se izdešavalo zbog mene.

Teško sam uzdahnula i podigla njegovu ruku kako bih se njome obgrlila, ali ju je povukao.

– Šta se desilo na Tenerifima?

U glasu mu se čula optužba i još nešto što nikad nisam čula.

– Jesi li ti to pijan? – Okrenula sam njegovu glavu ka svojoj.

Gledao me je sa ledenim izrazom lica, a u njegovim očima je tinjao gnev.

– Nisi mi odgovorila! – povisio je ton.

Hiljadu misli mi je prolazilo kroz glavu u sekundi, a posebno jedna: da li on zna? Pitala sam se da li zna šta se dogodilo u kućici na plaži i da li je nekim čudom znao za moju slabost prema Naču.

– Ni ti meni nisi odgovorio.

Ustala sam malo prebrzo. Osetila sam bol i uhvatila se za kauč.

– Ali ne moraš ništa da kažeš. Pijan si, tako da ne želim da razgovaram s tobom.

– Razgovaraćeš! – viknuo je skočivši za mnom. – Ti si moja žena, dođavola, i odgovorićeš mi kad pitam.

Bacio je čašu na pod i staklo se rasprсло na sve strane.

Stajala sam bosa, grčeci se dok se on nadvijao nad mene. Vilice su mu se pomerale u ritmu stezanja zuba. Stisnuo je ruke u pesnice. Ja sam ćutala, prestravljena onim što vidim, a on je sačekao trenutak, a kada nije dobio odgovor, okrenuo se i otišao.

Plasila sam se da se ne posečem, te sam sela na kauč i stavila noge na mekani jastuk. U tom trenutku je brzinom svetlosti naišla najneželjenija uspomena i pred očima sam videla kako

Načo čisti ostatke od slomljenog tanjira da se ne bih povredila. Sećam se kako me je zgrabio i smestio pored sebe da sve dobro očisti.

– Dragi bože – prošaptala sam, uplašena onim što mi je palo na pamet.

Sklopčala sam se na kauču i zgrabila ćebe koje je bilo pored. Umotala sam se u njega i dok sam tupo zurila u vatru, zaspala.

Sledeći dani, ili možda nedelje, izgledali su isto. Ležala sam u krevetu, plakala, razmišljala, prisećala se, pa opet plakala. Masimo je radio, zapravo i ne znam šta je radio jer sam ga vrlo retko viđala. Obično samo onda kad bi se pojavili lekari i kad sam imala kontrole ili rehabilitaciju. Nije spavao sa mnom, nisam čak ni znala gde je noćivao jer je vila bila tako velika i s toliko spavaćih soba da ne bih mogla da ga nađem čak i da sam pokušala.

– Lari, ovo ne može ovako – rekla je Olga, sedajući pored mene na klupicu u vrtu. – Sad si zdrava, ništa ti nije, a ti se ponašaš kao da si opasno bolesna.

Podigla je ruke, pokrivši lice.

– Dosta mi je! Masimo se ljuti i stalno negde vodi Domenika. Ti jadikuješ ili ležiš kao lutka. A ja?

Okrenula sam se i pogledala je. Sedela je gledajući me sa iščekivanjem.

– Ostavi me na miru, Olga – promrmljala sam.

– Ništa od toga – skočila je i pružila mi ruku. – Obuci se, izlazimo.

– Reći ću ovo što je nežnije moguće: jebi se.

Oči su mi ponovo ušle u mirno more. Osetila sam kako Olga kipi od ljutnje, i skoro me je opekla toplina koju je odao njeno telo.

– Prokleti egoisto.

Ustala je i zaklonila mi pogled. Počela je da vrišti na mene.

– Dovala si me u ovu zemlju, dozvolila mi da se zaljubim. Štaviše: verila sam se. A sad me ostavljaš samu.

Njen ton je bio dirljiv i zastrašujući i izazivao je u meni grižu savesti.

Ne znam kako je to uradila, ali uspela je da me odvuče na sprat i obuče u trenerku. Onda me je utovarila u auto.

Zaustavile smo se ispred male sicilijanske kuće u Taormini. Kad je izašla iz auta, pogledala sam je kao da je kreten.

– Pokreni se, panju – zarežala je dok sam ja još uvek bila zaglavljena na sedištu. Ali u njenom glasu nije bilo ljutnje, samo zabrinutost.

– Hoćeš li mi objasniti šta mi ovde radimo? – upitala sam dok je lik iz obezbeđenja zatvarao vrata auta za mnom.

– Lečimo se. – Pokazala je na zgradu. – Ovde se leče bolesne glave, Marko Garbi je očigledno najbolji terapeut u okolini.

Čuvši ovo, uhvatila sam kvaku da se sakrijem u auto, ali me je ona odvukla.

– Možemo mi to da uradimo same ili će tvoj prepotentni muž naći nekog jebenog doktorčića koji će mu prijavljivati svaku tvoju posetu.

Podigla je obrve i čekala.

Rezignirano sam se naslonila na auto. Nisam imala pojma šta želim, kako da pomognem sebi i da li ima smisla pomagati sebi. Osim toga, ništa mi nije odgovaralo.

– Zašto sam ustala iz kreveta?

Uzdahnula sam, ali sam konačno krenula prema stepenicama.

Ispostavilo se da je lekar izuzetan momak. Očekivala sam da će tamo biti stogodišnji Sicilijanac sede, začešljane kose, s naočarima, i da mi naređuje da legnem na frojdovski kauč. Marko je, međutim, bio oko deset godina stariji od mene i ceo razgovor se odvijao na kuhinjskom pultu. Nije izgledao kao tipičan terapeut. Bio je u iscepanim farmerkama, majici u rok fazonu i starkama. Imao je dugu, kovrdžavu kosu vezanu u konjski rep i počeo je sa pitanjem da li želimo piće. To mi je izgledalo malo neprofesionalno, ali ipak je on specijalista, ne ja.

Kada je konačno seo, naglasio je da je shvatio čija sam ja žena. I dodao je da ga se to ne tiče. Uveravao me je da Masimo nema nikakvu moć u njegovom domu i nikada neće saznati za naše razgovore.

Kasnije me je zamolio da mu detaljno ispričam o poslednjih godinu dana svog života, ali kada sam stigla do nesreće, zaustavio me je. Video je da se gušim od plača. Onda je pitao šta bih htela, kakvi su mi bili planovi pre Nove godine, šta me usrećuje.

To je zapravo bio običan razgovor sa strancem. Nisam se osećala ni bolje, ni gore nakon toga.

– I? – Olga je skočila iz fotelje u predsoblju gde me je čekala. – Kako je bilo?

– Otkud znam... – slegnula sam ramenima. – Ne znam kako mi on može pomoći samo razgovorom.

Ušle smo u auto.

– Osim toga, rekao mi je da nisam bolesna, ali da mi je potrebna terapija da bi shvatio. – Zakolotala sam očima. – On misli da i dalje mogu da ležim ako želim. – Isplazila sam joj se. – Samo ne znam da li želim – zamislila sam se. – Jer ono što sam zaključila iz cele ove posete jeste da mi je dosadno i to je moj najveći problem. Mislim da mi je predložio, mada nisam sigurna, da za početak potražim da nešto radim. Bilo šta osim čekanja da se stari život vrati.

Naslonila sam glavu na prozor.

– Pa to je super. – Olga je poskočila na sedištu, pljeskajući rukama. – Danas počinjemo da radimo nešto. Oporavićeš se, videćeš.

Bacila mi se u naručje, a zatim je vozača potapšala po ramenu.

– Idemo kući.

Pogledala sam je iznenađeno sa glupim izrazom lica i pitala se na šta misli.

Kada smo stale na prilazu, primetila sam desetak parkiranih automobila. Da li imamo goste o kojima nisam imala pojma, pomislila sam i pogledala svoju odeću. *Viktorijas sikret* bež

trenerka je bila lepa, ali ne i pogodna za pokazivanje ljudima. Za normalne ljude da, ali ne za pregovarače mog muža, to jest gangstere iz svih krajeva sveta. S jedne strane me je bolelo dupe, ali s druge, nisam želela da me iko vidi u ovakvom stanju.

Išle smo kroz splet hodnika, moleći se da niko ne izađe ni na jedna vrata. Srećom, nismo nikoga srele. Pala sam na krevet u našoj spavaćoj sobi sa olakšanjem, i baš kad sam htela da se ponovo zakopam pod pokrivač, Olgina ruka ga je povukla sa mene i bacila na pod.

– Mora da si luda ako misliš da ću dozvoliti da truneš u posteljini nakon što sam te skoro sat vremena čekala kod onog ropera. Pokreni guzicu. Treba te obući i dovesti u red.

Olga je suzila oči, zgrabila me za nogu i povukla ka sebi.

Zgrabila sam uzglavlje kreveta. Trudila sam se svim silama da ne odustanem. Vrištala sam da sam operisana i da se osećam loše, ali to nije delovalo na nju. Kad je shvatila da nije uspela, konačno me je pustila. Mislila sam da je gotovo, ali me je ponovo zgrabila, ovaj put za obe noge, i počela da me golica. Bio je to nizak udarac i ona je to dobro znala. Moj stisak je oslabio i ubrzo sam ležala na tepihu, a Olga me je odvušla do garderobera.

– Ti okrutni, izdajnički, podli... – vrištala sam.

– Da, da, volim i ja tebe – rekla je zabavljeno, dahćući od napora. – Dobro, a sad pokret! – rekla je kad smo stigle do garderobera.

Ležala sam na tepihu nezadovoljnog lica i gledala je prekrštenih ruku na grudima. S jedne strane, nisam imala apsolutno nikakvu želju da se obučem, pogotovo otkad je pidžama moja redovna odeća već nekoliko nedelja, a s druge strane, shvatila sam da Olga neće odustati.

– Molim te – prošaputala je i pala na kolena pored mene.
– Nedostaješ mi.

To je bilo dovoljno da mi izmami suze na oči.

Uhvatila sam je u naručje i pribila je uz sebe.

– Dobro, potruđiću se.

Kad je skočila od radosti, podigla sam kažiprst.

– Ali pod uslovom da ne očekuješ od mene previše entuzijazma.

Olga je skakala i plesala, vikala neke gluposti, posle čega je krenula ka polici sa cipelama.

– *Živanši* čizme – rekla je, podižući bež čizmu. – Dok još nije prevruće, biram to, a ti biraj ostatak.

Odmahnula sam glavom i ustala, prišavši stotinama vešalica. Nisam imala inspiraciju, ali s druge strane, to su bile moje omiljene čizme. Osećala sam da ne mogu da izaberem bilo šta.

– Ići ćemo lakšim putem – rekla sam i posegnula za kratkom trapez haljinom dugih rukava. Bila je iste boje kao i čizme. Izvukla sam donji veš iz fioke i uputila se ka kupatilu.

Stala sam ispred ogledala i gledala sebe prvi put posle mnogo nedelja. Izgledala sam užasno. Bila sam bleđa, neverovatno mršava i imala sam tamni, odvratni izrastak. Napravila sam grimasu na ovaj prizor i brže-bolje okrenula glavu.

Pustila sam vodu i oprala kosu, obrijala noge i sve ostalo, a onda, umotana u peškir, otišla da se našminkam. Trebalo mi je mnogo više vremena nego inače. Posle skoro dva sata, konačno sam bila spremna. Mada, možda sam preterala jer slika bede i očaja nije nestala, samo je bila malo kamuflirana.

Kada sam ušla u spavaću sobu, Olga je ležala na krevetu i gledala televiziju.

– O, jebote, tako si lepa – rekla je, spuštajući daljinski. – Skoro da sam zaboravila kakva si bomba. Ali stavi kapu, molim te, jer izgledaš kao one seljanke koje nose trenerke sa belim čizmama i imaju crno-belu kosu.

Zakolotala sam očima i vratila se u ormar da potražim nešto čime bih pokrila glavu. Deset minuta kasnije i nakon pakovanja svetle *Pradine* torbe, bile smo spremne; stavila sam okrugle *Valentino* naočare i krenule smo ka izlazu. Htela sam da mi dovezu auto, ali očigledno je Masimo zabranio da napustim

rezidenciju samostalno, tako da smo morale da se zadovoljimo crnim džipom i stalnim društvom dvojice čuvara.

– Kud mi to idemo? – pitala sam kada je auto krenuo.

– Videćeš – rekla je Olga zabavljeno.

Nekoliko desetina minuta kasnije stali smo ispred istog hotela u kome smo odsele odmah po povratku sa mog medenog meseca, onog iz kog sam pobegla od obezbeđenja da iznenadim muža i uhvatila njegovog brata blizanca kako jebe Anu na stolu. Nisam mislila da ću se jednog dana setiti toga sa malo čežnje i osmehom na licu, ali tako je bilo. Negde duboko u sebi radije bih to ponovo doživela nego da osećam ono što sam osećala sada – prazninu.

Cela radnja koja je usledila bila je kao u filmu gde iskopaju zaleđenog pećinskog čoveka, on oživljava, pa moraju da ga oprave. Prvo konsultacija sa lekarom estetske hirurgije u vezi sa smanjenjem ožiljaka. Moje telo više nije bilo tako besprekorno kao nekad i zbog toga mi je bilo loše. Doktor je rekao da je još uvek rano za radikalne metode, ali počecemo sa delikatnim tretmanima i kozmetikom, a s vremenom ćemo laserom otkloniti sve fleke.

Kasnije je bilo sve prijatnije i prijatnije: tretmani tela, piling, maske, balzami, masaže. Onda nokti, da, i zastrašujući deo, frizer. Moj frizer je stajao nekoliko dugih minuta, milujući slamu na mojoj glavi i mrmljajući nešto na italijanskom. Zatim je odmahnuo glavom i pucketao usnama, a onda rekao na engleskom:

– Šta ti se desilo, mila?

Njegove gej ruke su se prekrstile na grudima.

– Toliko meseci smo zajedno negovali ovu glatku, italijansku plavu kosu, a sada? Gde si bila? Na nekom pustom ostrvu? Jer je to verovatno jedino mesto gde ljudi nisu bežali kada su videli tvoj izrastak.

Uhvatio je pramen kose među prste i pustio ga sa gađenjem.

– Bila sam daleko, to je činjenica.

Klimnula sam glavom.

– Poslednji put smo se videli na Badnje večer?

Potvrdio je klimanjem.

– Pa pogledaj koliko je porasla za tri meseca.

Nije prihvatio moju šalu. Izbuljio je oči prema meni i svalio se na obrtnu stolicu.

– I, hoćemo da posvetlimo i sećemo?

Odmahnula sam glavom odrično.

– Za trenutak ću umreti.

On se razmetljivo uhvatio za grudi i zavalio se u stolicu, pretvarajući se da ima srčani udar. Ali razmišljala sam o svom razgovoru sa terapeutom i o onome što mi je rekao: promene su dobre.

– Sada će biti tamna i duga. Možeš li mi produžiti kosu?

Razmislio je na trenutak, odmahnuo glavom, promrmljao nešto, pa je skočio sa mesta, kao da ga je udario grom.

– Da! – uzviknuo je. – Duga, tamna i sa šiškama.

Skočio je u stolicu i pljesnuo rukama. – Elena, peremo!

Pogledala sam u stranu i videla Olgu koja sedi, tačnije leži, u fotelji uz zid širom otvorenih usta.

– Hoćeš jebeno da me dokrajčiš, Lari.

Otpila je gutljaj vode iz čaše.

– Samo čekam da jednog dana sedneš u ovu stolicu i da kažeš: šišamo na ćelavo.

Ne znam koliko sati kasnije ustala sam sa stolice sa bolom u glavi i vratu, umorom kao posle maratona. Olga je još jednom morala priznati da sam u pravu. Izgledala sam neverovatno. Stajala sam kao hipnotisana, gledajući moju divnu dugu kosu i savršenu šminku koja je virila ispod ravnog reza šiški koje su padale preko obrva. Nisam mogla da verujem da sam tako lepa. Naročito što sam nekoliko nedelja izgledala kao bebina povračka.

Opet sam obukla haljinu i zgrabila šešir, koji mi više nije bio potreban.

– Imam predlog, s obzirom na to da je vikend; biće to ponuda koju ne možeš da odbiješ.

Olga je podigla prst.

– A ako odbiješ, naći ćeš konjsku glavu u svom krevetu.

– Mislim da već znam šta ćeš reći...

– Žurka! – vrisnula je vukući me do auta.

– Pa vidi: lepe smo, sredene, ugladene. Šteta bi bila da se to ne iskoristi. Zapanjujuća si, mršava...

– ... i ne pijem već nekoliko meseci – uzdahnula sam.

– Tačno, Lari. Ovo je trebalo da se desi, ovaj dan, terapeut, promene, sve se uklapa. – Povukla me je prema automobilu. Obezbeđenje me prvo nije prepoznalo. Slegnula sam ramenima dok su tako stajali kao stubovi, buljeći u mene. Prošla sam pored njih i ušla unutra. Osećala sam se dobro. Atraktivna, seksi i veoma ženstvena. Poslednji put sam se tako osećala... sa Načom.

Ova pomisao je učinila da se osećam kao da mi je neko ubacio kamen u stomak. Progutala sam pljuvačku, ali knedla u grlu nije htela da nestane. Pred očima mi se pojavio šareni momak i njegov široki osmeh. Ukočila sam se.

– Laura, šta je bilo? Loše se osećaš?

Olga me je vukla za ruku, a ja sam i dalje sedela ukočena i zurila u sedište.

– Ništa mi nije – rekla sam, trepćući nervozno nekoliko puta. – Zavrtelo mi se u glavi.

– Hajde da danas preskočimo žurku.

– Sad? Kad sam lepa i spremna? Pokreni se.

Pogledala sam Olgu sa lažnim smehom. Nisam želela da ona zna. Nisam bila spremna da kažem bilo kome o tome kako se osećam. Imam muža, volim ga. Grdila sam sebe u mislima kad me je um ponovo napao neželjenom slikom.